

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

65. årgang

3. oktober 2022

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2022/C 380/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2022/C 380/02	Sag C-365/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Belgien) den 7. juni 2022 — IT mod État belge	2
2022/C 380/03	Sag C-422/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 22. juni 2022 — Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu mod TE	2
2022/C 380/04	Sag C-433/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den 30. juni 2022 — Autoridade Tributária e Aduaneira mod HPA — Construções, SA	3
2022/C 380/05	Sag C-442/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Naczelny Sąd Administracyjny (Polen) den 5. juli 2022 — P sp. z o.o. mod Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Lublinie	3
2022/C 380/06	Sag C-451/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 7. juli 2022 — RTL Nederland BV og RTL Nieuws BV; Den anden part: Minister van Infrastructuur en Waterstaat	4
2022/C 380/07	Sag C-463/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht München (Tyskland) den 12. juli 2022 — DP mod BMW Bank GmbH	5

2022/C 380/08	Sag C-484/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 20. juli 2022 — Forbundsrepublikken Tyskland mod GS, repræsenteret ved forældrene	5
2022/C 380/09	Sag C-535/22 P: Appel iværksat den 9. august 2022 af Aeris Invest Sàrl til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 1. juni 2022 i sag T-628/17, Aeris Invest mod Kommissionen og Afviklingsinstansen	6
Retten		
2022/C 380/10	Sag T-396/22: Sag anlagt den 28. juni 2022 — Landesbank Baden Württemberg mod Afviklingsinstansen	8
2022/C 380/11	Sag T-397/22: Sag anlagt den 28. juni 2022 — Bayerische Landesbank mod Afviklingsinstansen	9
2022/C 380/12	Sag T-398/22: Sag anlagt den 28. juni 2022 — Deutsche Bank mod Afviklingsinstansen	10
2022/C 380/13	Sag T-399/22: Sag anlagt den 28. juni 2022 — Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale mod Afviklingsinstansen	11
2022/C 380/14	Sag T-400/22: Sag anlagt den 28. juni 2022 — Berlin Hyp mod Afviklingsinstansen	13
2022/C 380/15	Sag T-401/22: Sag anlagt den 29. juni 2022 — DVB Bank mod Afviklingsinstansen	13
2022/C 380/16	Sag T-402/22: Sag anlagt den 29. juni 2022 — DZ Hyp mod Afviklingsinstansen	14
2022/C 380/17	Sag T-403/22: Sag anlagt den 29. juni 2022 — DZ Bank mod Afviklingsinstansen	14
2022/C 380/18	Sag T-404/22: Sag anlagt den 29. juni 2022 — Deutsche Kreditbank mod Afviklingsinstansen	15
2022/C 380/19	Sag T-442/22: Sag anlagt den 12. juli 2022 — PU mod Den Europæiske Anklagemyndighed	16
2022/C 380/20	Sag T-443/22: Sag anlagt den 12. juli 2022 — PV mod Den Europæiske Anklagemyndighed	17
2022/C 380/21	Sag T-448/22: Sag anlagt den 20. juli 2022 — PW mod EU-Udenrigstjenesten	18
2022/C 380/22	Sag T-449/22: Sag anlagt den 20. juli 2022 — Evonik Operations mod Kommissionen	18
2022/C 380/23	Sag T-484/22: Sag anlagt den 8. august 2022 — QN mod eu-LISA	19
2022/C 380/24	Sag T-485/22: Sag anlagt den 2. august 2022 — Sverige mod Kommissionen	20
2022/C 380/25	Sag T-491/22: Sag anlagt den 8. august 2022 — Zitro International mod EUIPO — e gaming (Smiley, der bærer en høj hat)	21
2022/C 380/26	Sag T-493/22: Sag anlagt den 10. august 2022 — Cecoforma og Sopexa mod REA	22
2022/C 380/27	Sag T-495/22: Sag anlagt den 11. august 2022 — UGA Nutraceuticals mod EUIPO — BASF (OMEGOR)	22
2022/C 380/28	Sag T-496/22: Sag anlagt den 11. august 2022 — UGA Nutraceuticals mod EUIPO — BASF (OMEGOR VITALITY)	23
2022/C 380/29	Sag T-504/22: Sag anlagt den 18. august 2022 — Levantur mod EUIPO — Fantasia Hotels & Resorts (Fantasia BAHIA PRINCIPE HOTELS & RESORTS)	24
2022/C 380/30	Sag T-505/22: Sag anlagt den 18. august 2022 — Levantur mod EUIPO — Fantasia Hotels & Resorts (LUXURY BAHIA PRINCIPE FANTASIA Don Pablo Collection)	25
2022/C 380/31	Sag T-510/22: Sag anlagt den 22. august 2022 — Sastela mod EUIPO — Zenergo (Tante Mitzi Caffè CAFFÈ — STRUDEL — BARETTO)	25
2022/C 380/32	Sag T-514/22: Sag anlagt den 24. august 2022 — Vitromed mod EUIPO — Vitromed Healthcare (VITROMED Germany)	26

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2022/C 380/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 368 af 26.9.2022

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 359 af 19.9.2022

EUT C 340 af 5.9.2022

EUT C 326 af 29.8.2022

EUT C 318 af 22.8.2022

EUT C 311 af 16.8.2022

EUT C 303 af 8.8.2022

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Belgien) den 7. juni 2022 — IT
mod État belge**

(Sag C-365/22)

(2022/C 380/02)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Appellant: IT

Indstævnt: État belge

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 311, stk. 1, nr. 1), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾ fortolkes således, at udrangerede motorkøretøjer, som en brugtvogns- og skrotforhandler har erhvervet fra en af personer, der er nævnt i direktivets artikel 314, og som er bestemt til at sælges »som reservedele«, uden at delene er udtaget, udgør »brugte genstande« i denne bestemmelses forstand?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 22. juni 2022 — Zakład
Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu mod TE**

(Sag C-422/22)

(2022/C 380/03)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant: Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu

Anden part i proceduren: TE

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er institutionen i den medlemsstat, der har udstedt A1-attesten, og som ex officio, uden anmodning fra den kompetente institution i den berørte medlemsstat, har til hensigt at annullere/tilbagetrække den udstedte attest eller erklære den ugyldig, forpligtet til at gennemføre en forligsprocedur med den kompetente institution i en anden medlemsstat, der svarer til de regler, som gælder i henhold til artikel 6 og artikel 16, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009⁽¹⁾ af 16. september 2009 om gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger [...]?
- 2) Skal forligsprocedur gennemføres før den udstedte attest annulleres/trækkes tilbage eller erklæres ugyldig, eller er annullationen/tilbagetrækningen eller ugyldighedserklæringen af en foreløbig, midlertidig karakter (artikel 16, stk. 2), som bliver endelig, når den berørte institution i den pågældende medlemsstat ikke gør nogen indsigelse eller er af en anden opfattelse?

⁽¹⁾ EUT 2009, L 284, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den 30. juni 2022 — Autoridade Tributária e Aduaneira mod HPA — Construções, SA

(Sag C-433/22)

(2022/C 380/04)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i hovedsagen

Appellant: Autoridade Tributária e Aduaneira

Indstævnt: HPA — Construções, SA

Præjudicielt spørgsmål

Er punkt 2 i bilag IV til momsdirektivet⁽¹⁾ til hinder for en bestemmelse i national ret, hvorefter den nedsatte momssats kun kan anvendes på arbejdskontrakter med henblik på reparation og renovering af fast ejendom, der omfatter private boliger, som er beboede på det tidspunkt, hvor dette arbejde udføres?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Naczelny Sąd Administracyjny (Polen) den 5. juli 2022 — P sp. z o.o. mod Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Lublinie

(Sag C-442/22)

(2022/C 380/05)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: P sp. z o.o.

Sagsøgt: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Lublinie

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 203 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾ fortolkes således, at den person, som har anført moms på en faktura, og som er forpligtet til at betale momsen, i det tilfælde, hvor en ansat hos en afgiftspligtig person har udstedt en falsk faktura med angivelse af moms, og hvor den ansatte uden arbejdsgiverens viden eller samtykke har angivet arbejdsgiveren som den afgiftspligtige person, skal, anses for at være:
  - den afgiftspligtige person, hvis oplysninger uretmæssigt er blevet anført i fakturaen, eller
  - den ansatte, der uretmæssigt har anført moms på fakturaen ved at bruge den afgiftspligtige persons oplysninger?
- 2) Er det for besvarelsen af spørgsmålet om, hvem der i henhold til artikel 203 i Rådets direktiv 2006/112/EF skal anses for at være den person, der har anført moms på en faktura, og som er forpligtet til at betale moms under de omstændigheder, der er nævnt i spørgsmål 1, væsentligt, om den afgiftspligtige person, der beskæftiger den ansatte, som uretmæssigt har anført oplysningerne om den afgiftspligtige person på en momsfaktura, kan foreholdes ikke at have udvist rettidig omhu i tilsynet med den ansatte?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 7. juli 2022 — RTL Nederland BV og RTL Nieuws BV; Den anden part: Minister van Infrastructuur en Waterstaat

(Sag C-451/22)

(2022/C 380/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Appellanter: RTL Nederland BV og RTL Nieuws BV

Den anden part: Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Hvad skal der forstås ved oplysninger om »begivenheder« og »passende fortrolighedsgrad« som omhandlet i begivenhedsforordningens ⁽¹⁾ artikel 15, stk. 1, og i lyset af den i chartrets artikel 11 og EMRK's artikel 10 fastsatte ret til ytringsfrihed og informationsfrihed?
- 2) Skal begivenhedsforordningens artikel 15, stk. 1, i lyset af den i chartrets artikel 11 og EMRK's artikel 10 fastsatte ret til ytringsfrihed og informationsfrihed fortolkes således, at den er forenelig med en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter ikke en eneste oplysning vedrørende en indberettet begivenhed må videregives?
- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende: må den nationale kompetente myndighed da anvende en generel national oplysningsordning, hvorefter der ikke udleveres oplysninger, for så vidt udleveringen heraf ikke vejer tungere de interesser, der er forbundet med eksempelvis forholdet til andre stater og internationale organisationer, offentlige organers inspektion, kontrol og tilsyn, respekten for privatlivets fred og forhindring af uforholdsmæssige fordele eller ulemper for fysiske eller juridiske personer?

- 4) Gør det ved anvendelsen af den generelle nationale oplysningsordning nogen forskel, om det drejer sig om oplysninger i den nationale databank eller om oplysninger fra eller om indberetninger, der er optaget i andre dokumenter, eksempelvis politiske akter?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 376/2014 af 3.4.2014 om indberetning og analyse af samt opfølgning på begivenheder inden for civil luftfart, ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 996/2010 og ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/42/EF, Kommissionens forordning (EF) nr. 1321/2007 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1330/2007 (EUT 2014, L 122, s. 18).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht München (Tyskland) den 12. juli 2022 — DP mod BMW Bank GmbH

(Sag C-463/22)

(2022/C 380/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DP

Sagsøgt: BMW Bank GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Foreligger der også en fjernsalgsaftale som omhandlet i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/65/EF (¹) og artikel 2, nr. 7), i direktiv 2011/83/EU (²), når der i forbindelse med forhandlingerne om aftalen kun var personlig kontakt til en kreditformidler, der forbereder transaktioner med forbrugere for den erhvervsdrivende, men ikke selv har beføjelse til at indgå de pågældende aftaler?
2. Foreligger der en aftale indgået uden for fast forretningssted som omhandlet i artikel 2, nr. 8) og 9), i direktiv 2011/83/EU, når forhandlingerne om aftalen finder sted på en kreditformidlers faste forretningssted, og kreditformidleren forbereder transaktioner med forbrugere for den erhvervsdrivende, men ikke selv har beføjelse til at indgå de pågældende aftaler?
3. Er aftaler, der er indgået med en forbruger, om leasing af et motorkøretøj med afregning pr. kilometer, aftaler om finansielle tjenesteydelser som omhandlet i artikel 2, litra b), i direktiv 2002/65/EF og gentaget i artikel 2, nr. 12), i direktiv 2011/83/EU?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23.9.2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT 2002, L 271, s. 16).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25.10.2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 20. juli 2022 — Forbundsrepublikken Tyskland mod GS, repræsenteret ved forældrene

(Sag C-484/22)

(2022/C 380/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Forbundsrepublikken Tyskland

Revisionsindstævnt: GS, repræsenteret ved forældrene

Procesdeltager: Repræsentanten for det offentlige interesser ved Bundesverwaltungsgericht

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 5, litra a) og b), i direktiv 2008/115/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at den undtagelsesfrit er til hinder for retmæssigheden af en afgørelse om tilbagesendelse, som træffes over for en mindreårig tredjelandstatsborger sammen med et afslag på dennes ansøgning om international beskyttelse og fastsætter en udrejsefrist over for den pågældende på 30 dage fra det tidspunkt, hvor afgørelsen bliver endelig, når der på ubestemt tid af retlige grunde ikke kan ske tilbagesendelse af nogen af forældrene til et land anført i artikel 3, nr. 3), i direktiv 2008/115/EF, og det dermed heller ikke med rimelighed kan kræves af den mindreårige at forlade medlemsstaten henset til vedkommendes beskyttelsesværdige familieliv (artikel 7 og artikel 24, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder⁽²⁾) og artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention), eller er det tilstrækkeligt, at der efter vedtagelsen af afgørelsen om tilbagesendelse skal tages hensyn til barnets tarv og familieliv som omhandlet i artikel 5, litra a) og b), i direktiv 2008/115/EF på grundlag af en national bestemmelse, idet udsendelsen udsættes?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98).

⁽²⁾ EFT 2000, C 364, s. 1.

Appel iværksat den 9. august 2022 af Aeris Invest Sàrl til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 1. juni 2022 i sag T-628/17, Aeris Invest mod Kommissionen og Afviklingsinstansen

(Sag C-535/22 P)

(2022/C 380/09)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Aeris Invest Sàrl (ved abogados R. Vallina Hoset, E. Galán Burgos og M. Varela Suárez)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen), Kongeriget Spanien, Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Banco Santander, SA

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- i) Principalt ophæves Rettens dom (Tredje Udvidede Afdeling) af 1. juni 2022, T-628/17, *Aeris Invest mod Kommissionen og Afviklingsinstansen*, EU:T:2022:315, og som følge heraf:

— annulleres afgørelse SRB/EES/2017/08, truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 7. juni 2017, *concerning the adoption of a resolution scheme in respect of Banco Popular Español, S.A.*

— annulleres Kommissionens afgørelse EU 2017/1246, af 7. juni 2017 om godkendelse af afviklingsordningen for Banco Popular Español, S.A.

— fastslås det, at artikel 15 og 22 i forordning nr. 806/2014⁽¹⁾ ikke kan finde anvendelse, jf. artikel 277 TEUF.

- ii) Kommissionen og Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

iii) Subsidiært hjemvises sagen til Retten, i hvilket tilfælde afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat otte appellanbringender.

Med det **første anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en tilsidesættelse af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og af artikel 296 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (herefter »TEUF«), idet det i den appellerede dom fastslås, at begrundelsen i afviklingsafgørelsen var tilstrækkelig og ikke modstridende.

Med det **andet anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, idet det deri fastslås: i) at appellanten er tredjepart, ii) at den fortrolige karakter af afviklingsafgørelsen, vurdering 1 og vurdering 2, er begrundet, iii) at begrundelsen først kan videregives, når den indgår i sagen og iv) at afviklingsafgørelsens fulde tekst ikke er relevant for afgørelsen af retssagen.

Med det **tredje anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en tilsidesættelse af forordning nr. 806/2014 (herefter »forordningen om den fælles afviklingsmekanisme«), af pligten til at udvise omhu og af artikel 296 TEUF, idet der ikke blev taget højde for relevante elementer, og idet der fandtes andre løsninger.

Med det **fjerde anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 14 og 20 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme og en tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu og af artikel 296 TEUF, idet i) forhøjelse af salgsprisen er forbundet med principperne om konkurrence og gennemsigtighedsprincippet, ii) proceduren ikke opfyldte de fastsatte betingelser, og iii) den offentlig interesse under alle omstændigheder ikke kan begrunde en tilsidesættelse af artikel 14 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme.

Med det **femte anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu, af chartrets artikel 17, af artikel 14 i forordningen om den fælles afviklingsmekanisme og af retten til forsvar, idet: i) det deri foreholdes appellanten, at denne ikke har godtgjort, hvorledes målene med afviklingen er blevet nået, selv om disse mål var fortrolige, ii) Afviklingsinstansen ikke var tilstrækkeligt forberedt og iii) afviklingen ikke var forholdsmæssig, da virksomheden var solvent.

Med det **sjette anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, konventionens artikel 6 og af kontradiktionsprincippet, idet: i) de dokumenter, som Retten anmodede om i kendelsen af 12. maj 2021, ikke blev stillet til rådighed, ii) den nødvendige bevisoptagelse med henblik på varetagelsen af retten til forsvar blev nægtet, og iii) appellanten ikke havde mulighed for at få indsigt i og fremsætte kommentarer til de dokumenter, som de sagsøgte argumenter var støttet på.

Med det **syvende anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en tilsidesættelse af ejendomsretten, da appellants ulovlighedsindsigelse blev forkastet, idet: i) der forelå et indgreb i ejendomsretten, ii) nedskrivningen af en solvent banks kapital er i strid med nødvendighedsbetingelsen og forbuddet mod vilkårlighed, iii) nedskrivningen af en solvent banks gæld og kapital ikke er forholdsmæssig og iv) der ikke foreligger en passende erstatning.

Med det **ottende anbringende** har appellanten gjort gældende, at der ved den appellerede dom er sket en tilsidesættelse af chartrets artikel 17 og 52 og af artikel 5, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Union, idet: i) der, for så vidt angår indgrebet i ejendomsretten, ikke blev foretaget en undersøgelse af, hvorledes proceduren var forløbet, og af, hvorvidt foranstaltningen var vilkårlig, og ii) der ikke er blevet ydet en passende erstatning.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

RET TEN

Sag anlagt den 28. juni 2022 — Landesbank Baden Württemberg mod Afviklingsinstansen

(Sag T-396/22)

(2022/C 380/10)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 81, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 3 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958⁽²⁾, idet den ikke er affattet på tysk, hvilket er det sprog, der er valgt til at anvendes over for sagsøgeren.
2. Andet anbringende: Afgørelsen tilsidesætter begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret») og den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet der foreligger begrundelsesmangler, navnlig i forbindelse med sagsøgtes anvendelse af flere skønsmålinger tillagt ved lov, og idet oplysninger om de andre institutter ikke offentliggøres, således at en domstolsprøvelse af afgørelsen er praktisk umulig.
3. Tredje anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 og chartrets artikel 16, 17, 41 og 53, idet Afviklingsinstansen har fastsat det årlige målniveau fejlagtigt; Subsidiært strider artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 mod trindhøjere retsregler.
4. Fjerde anbringende: Artikel 7, stk. 4, andet punktum, i den delegerede forordning⁽³⁾ strider mod trindhøjere retsregler, for så vidt som den tillader en objektivt uhensigtsmæssig og uforholdsmæssig differentiering mellem medlemmerne af en institutsikringsordning (herefter »IPS»), samt en relativering af IPS-indikatoren.

5. Femte anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013⁽⁴⁾ og princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, idet afgørelsen på sagsøgeren anvender en forholdsmæssig multiplikator for IPS-indikatoren. En differentiering mellem institutterne for så vidt angår IPS-indikatoren er som følge af den omfattende beskyttelsesvirkning af en IPS i strid med ordningen og vilkårlig.
6. Sjette anbringende: Artikel 6, 7 og 9 i den delegerede forordning (EU) nr. 2015/63 og bilag I hertil strider mod trindhøjere retsregler, bl.a. idet de tilsidesætter princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, proportionalitetsprincippet og princippet om en fuldstændig hensyntagen til de faktiske omstændigheder.
7. Syvende anbringende: Afgørelsen tilsidesætter sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed i henhold til chartrets artikel 16 samt proportionalitetsprincippet, idet de risikojusteringsmultiplikatorer, der er blevet lagt til grund, ikke er i overensstemmelse med sagsøgerens gode risikoprofil, som er bedre end gennemsnittet.
8. Ottende anbringende: Afgørelsen tilsidesætter chartrets artikel 16 og 20 samt proportionalitetsprincippet og retten til en god forvaltning, idet der er sket åbenbare fejl ved sagsøgtets udøvelse af adskillige skønsbeføjelser.
9. Niende anbringende: Artikel 20, stk. 1, første og andet punktum, i den delegerede forordning strider mod artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU⁽⁵⁾ og mod princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1958, 17, den danske specialudgave: serie I bind 1952-1958 s. 59 — 59).

⁽³⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Sag anlagt den 28. juni 2022 — Bayerische Landesbank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-397/22)

(2022/C 380/11)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Bayerische Landesbank (München, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

— Afviklingsinstansens afgørelse truffet den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til de i sag T-396/22, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, fremsatte.

Sag anlagt den 28. juni 2022 — Deutsche Bank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-398/22)

(2022/C 380/12)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Bank AG (Frankfurt am Main, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen tilsidesætter begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret») og den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet der foreligger begrundelsesmangler, navnlig i forbindelse med sagsøgtes anvendelse af flere skønsmålinger tillagt ved lov, og idet oplysninger om de andre institutter ikke offentliggøres, således at en domstolsprøvelse af afgørelsen er praktisk umulig.
2. Andet anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 4 i gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/81⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014⁽²⁾ samt chartrets artikel 16, 17, 41 og 52, for så vidt som Afviklingsinstansen har fastsat det årlige målniveau for 2022 til 14 253 573 821,46 EUR; Subsidiært strider artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 mod trin højere retsregler.
3. Tredje anbringende: Artikel 6, 7 og 9 i den delegerede forordning (EU) nr. 2015/63⁽³⁾ og bilag I hertil strider mod trin højere retsregler, bl.a. idet de tilsidesætter princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, proportionalitetsprincippet og princippet om en fuldstændig hensyntagen til de faktiske omstændigheder.

4. Fjerde anbringende: Afgørelsen tilsidesætter sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed i henhold til chartrets artikel 16 samt proportionalitetsprincippet, idet de risikojusteringsmultiplikatorer, der er blevet lagt til grund, ikke er i overensstemmelse med sagsøgerens gode risikoprofil, og den dermed væsentligt lavere risiko for anvendelse af Den Fælles Afviklingsfond i tilfælde af, at sagsøgeren skal under afvikling.
5. Femte anbringende: Afgørelsen tilsidesætter chartrets artikel 16 og 20 samt proportionalitetsprincippet og retten til en god forvaltning, idet der er sket åbenbare fejl ved sagsøgtes udøvelse af adskillige skønsbeføjelser.
6. Sjette anbringende: Artikel 20, stk. 1, første og andet punktum, i den delegerede forordning strider mod artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU⁽⁴⁾ og mod princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen.

-
- (¹) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19.12.2014 om ensartede betingelser for anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (EUT 2015, L 15, s. 1).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- (³) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Sag anlagt den 28. juni 2022 — Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale mod Afviklingsinstansen

(Sag T-399/22)

(2022/C 380/13)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 81, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 3 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958⁽²⁾, idet den ikke er affattet på tysk, hvilket er det sprog, der er valgt til at anvendes over for sagsøgeren.
2. Andet anbringende: Afgørelsen tilsidesætter begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet der foreligger begrundelsesmangler, navnlig i forbindelse med sagsøgtes anvendelse af flere skønsmålinger tillagt ved lov, og idet oplysninger om de andre institutter ikke offentliggøres, således at en domstolsprøvelse af afgørelsen er praktisk umulig.
3. Tredje anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 og chartrets artikel 16, 17, 41 og 53, idet Afviklingsinstansen har fastsat det årlige målniveau fejlagtigt; Subsidiært strider artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 mod trin højere retsregler.
4. Fjerde anbringende: Artikel 7, stk. 4, andet punktum, i den delegerede forordning (EU) 2015/63⁽³⁾ strider mod trin højere retsregler, for så vidt som den tillader en objektivt uhensigtsmæssig og uforholdsmæssig differentiering mellem medlemmerne af en institutskriftsordning (herefter »IPS«), samt en relativisering af IPS-indikatoren.
5. Femte anbringende: Afgørelsen tilsidesætter bl.a. artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013⁽⁴⁾ og princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, idet afgørelsen på sagsøgeren anvender en forholdsmæssig multiplikator for IPS-indikatoren. En differentiering mellem institutterne for så vidt angår IPS-indikatoren er som følge af den omfattende beskyttelsesvirkning af en IPS i strid med ordningen og vilkårlig.
6. Sjette anbringende: Artikel 6, 7 og 9 i den delegerede forordning (EU) nr. 2015/63 og bilag I hertil strider mod trin højere retsregler, bl.a. idet de tilsidesætter princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, proportionalitetsprincippet og princippet om en fuldstændig hensyntagen til de faktiske omstændigheder.
7. Syvende anbringende: Afgørelsen tilsidesætter sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed i henhold til chartrets artikel 16 samt proportionalitetsprincippet, idet de risikojusteringsmultiplikatorer, der er blevet lagt til grund, ikke er i overensstemmelse med den gode risikoprofil, som sagsøgeren har som følge af dobbeltafdækningen gennem Sparkassen-Finanzgruppe og Reservefonds Hessen-Thüringens IPS.
8. Ottende anbringende: Afgørelsen tilsidesætter chartrets artikel 16 og 20 samt proportionalitetsprincippet og retten til en god forvaltning, idet der er sket åbenbare fejl ved sagsøgtes udøvelse af adskillige skønsmålinger.
9. Niende anbringende: Artikel 20, stk. 1, første og andet punktum, i den delegerede forordning strider mod artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU⁽⁵⁾ og mod princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1958, 17, den danske specialudgave: serie I bind 1952-1958 s. 59 — 59).

⁽³⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Sag anlagt den 28. juni 2022 — Berlin Hyp mod Afviklingsinstansen**(Sag T-400/22)**

(2022/C 380/14)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Berlin Hyp AG (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)*Sagsøgt:* Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)**Sagsøgerens påstande**

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af sagsøgerens ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annullationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til de i sag T-396/22, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, fremsatte.

Sag anlagt den 29. juni 2022 — DVB Bank mod Afviklingsinstansen**(Sag T-401/22)**

(2022/C 380/15)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* DVB Bank SE (Frankfurt am Main, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)*Sagsøgt:* Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)**Sagsøgerens påstande**

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annullationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til de i sag T-396/22, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, fremsatte.

Sag anlagt den 29. juni 2022 — DZ Hyp mod Afviklingsinstansen

(Sag T-402/22)

(2022/C 380/16)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: DZ Hyp AG (Hamborg, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til de i sag T-396/22, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, fremsatte.

Sag anlagt den 29. juni 2022 — DZ Bank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-403/22)

(2022/C 380/17)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: DZ Bank AG Deutsche Zentral Genossenschaftsbank, Frankfurt am Main (Frankfurt am Main, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til de i sag T-396/22, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen, fremsatte.

Sag anlagt den 29. juni 2022 — Deutsche Kreditbank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-404/22)

(2022/C 380/18)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Kreditbank AG (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Afviklingsinstansen den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært, for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende som følge af, at sagsøgte ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationssøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den anfægtede afgørelse er retligt ikke-eksisterende.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 81, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 3 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958⁽²⁾, idet den ikke er affattet på tysk, hvilket er det sprog, der er valgt til at anvendes over for sagsøgeren.

2. Andet anbringende: Afgørelsen tilsidesætter begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet der foreligger begrundelsesmangler, navnlig i forbindelse med sagsøgtens anvendelse af flere skønsmålinger tillagt ved lov, og idet oplysninger om de andre institutter ikke offentliggøres, således at en domstolsprøvelse af afgørelsen er praktisk umulig.
3. Tredje anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 og chartrets artikel 16, 17, 41 og 53, idet Afviklingsinstansen har fastsat det årlige målniveau fejlagtigt; Subsidiært strider artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 mod trindhøjere retsregler.
4. Fjerde anbringende: Artikel 6, 7 og 9 i den delegerede forordning (EU) nr. 2015/63 og bilag I hertil strider mod trindhøjere retsregler, bl.a. idet de tilsidesætter princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, proportionalitetsprincippet og princippet om en fuldstændig hensyntagen til de faktiske omstændigheder.
5. Femte anbringende: Afgørelsen tilsidesætter sagsøgerens frihed til at oprette og drive egen virksomhed i henhold til chartrets artikel 16 samt proportionalitetsprincippet, idet de risikojusteringsmultiplikatorer, der er blevet lagt til grund, ikke er i overensstemmelse med sagsøgerens gode risikoprofil, som er bedre end gennemsnittet.
6. Sjette anbringende: Afgørelsen tilsidesætter chartrets artikel 16 og 20 samt proportionalitetsprincippet og retten til en god forvaltning, idet der er sket åbenbare fejl ved sagsøgtens udøvelse af adskillige skønsmålinger.
7. Syvende anbringende: Artikel 20, stk. 1, første og andet punktum, i den delegerede forordning strider mod artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU⁽¹⁾ og mod princippet om en beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

(²) Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1958, 17, den danske specialudgave: serie I bind 1952-1958 s. 59 — 59).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Sag anlagt den 12. juli 2022 — PU mod Den Europæiske Anklagemyndighed

(Sag T-442/22)

(2022/C 380/19)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: PU (ved advokat P. Yatagantzidis)

Sagsøgt: Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO)

Sagsøgerens påstande

— Annullation af de anfægtede afgørelser, dvs.: a) EPPO's kollegiums afgørelse nr. 015/2022 af 23. marts 2022 om afslag på den klage, der var indgivet den 3. december 2021 over EPPO's kollegiums afgørelse nr. 090/2021 af 8. september 2021, b) EPPO's kollegiums afgørelse nr. 090/2021 af 8. september 2021, c) EPPO's kollegiums afgørelse nr. 021/2022 af 30. maj 2022 og d) enhver hermed beslægtet handling eller undladelse fra EPPO's organers side.

- EPPO tilpligtes betale et samlet beløb på 100 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk skade.
- EPPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Første anbringende om procedurefejl:

- Tilsidesættelse af princippet om upartiskhed, af princippet om ligebehandling for så vidt angår den procedure, der skal følges ved vurderingen af de kandidater, der er udpeget af det øverste domstolsråd, af formforskrifterne i artikel 1-3 i kollegiets afgørelse nr. 031/2020 vedrørende udvælgelsesproceduren for europæiske delegerede anklagere, af pligten til at udarbejde et referat af samtalen og af retten til at blive hørt.

2. Andet anbringende om manglende begrundelse af de anfægtede afgørelser

3. Tredje anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og om overskridelse af grænserne for skønsbeføjelsen

4. Fjerde anbringende om magtfordrejning

Sag anlagt den 12. juli 2022 — PV mod Den Europæiske Anklagemyndighed

(Sag T-443/22)

(2022/C 380/20)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: PV (ved advokat P. Yatagantzidis)

Sagsøgt: Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO)

Sagsøgerens påstande

- Annulteration af de anfægtede afgørelser, dvs.: a) EPPO's kollegiums afgørelse nr. 015/2022 af 23. marts 2022 om afslag på den klage, der var indgivet den 3. december 2021 over EPPO's kollegiums afgørelse nr. 090/2021 af 8. september 2021, b) EPPO's kollegiums afgørelse nr. 090/2021 af 8. september 2021, c) EPPO's kollegiums afgørelse nr. 021/2022 af 30. maj 2022 og d) enhver hermed beslægtet handling eller undladelse fra EPPO's organers side.
- EPPO tilpligtes betale et samlet beløb på 100 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk skade.
- EPPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat de samme anbringender som dem, der er fremsat i sag T-442/22, PU mod Den Europæiske Anklagemyndighed.

Sag anlagt den 20. juli 2022 — PW mod EU-Udenrigstjenesten

(Sag T-448/22)

(2022/C 380/21)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* PW (ved advokaterne S. Rodrigues og A. Champetier)*Sagsøgt:* Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EEAS)**Sagsøgerens påstande**

- Annullation af EEAS's stiltidende afgørelse af 30. juli 2021 om afslag på at korrigere beregningen af godtgørelsen af sagsøgerens årlige rejseudgifter for 2020 for så vidt angår hans børn, og om fornødent annullation af EEAS's afgørelse af 14. april 2022 om afslag på den klage, som sagsøgeren indgav den 28. oktober 2021 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- EEAS tilpligtes at betale de omkostninger, som sagsøgeren har afholdt i forbindelse med denne sag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, i bilag VII til vedtægten og af princippet om god forvaltning.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten.

Sag anlagt den 20. juli 2022 — Evonik Operations mod Kommissionen

(Sag T-449/22)

(2022/C 380/22)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Evonik Operations GmbH (Essen, Tyskland) (ved advokaterne J.P. Montfort og T. Delille)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.
- Kommissionens delegerede forordning (EU) 2022/692 af 16. februar 2022 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger, og om berigtigelse af den nævnte forordning for så vidt som den indfører en harmoniseret klassificering og mærkning for stofferne silanamin, 1,1,1-trimethyl-N-(trimethylsilyl)-, hydrolyseprodukter med silica; pyrogen, syntetisk amorf, nanoformer af og overfladebehandlet siliciumdioxid (»stoffet« eller »SAS-HMDS«) (CAS nr. 68909-20-6) (»den anfægtede forordning«) ⁽¹⁾, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede forordning blev vedtaget i strid med flere bestemmelser i CLP-forordningen ⁽¹⁾, herunder artikel 36 og 37 og punkt 3.9 i bilag I til forordningen. Navnlig godtgjorde [Udvalget for Risikovurdering] (RAC) ikke, at kriterierne for klassificering af stoffet som STOT RE 2 var opfyldt, og udvalgets stillingtagen kunne således ikke med rette støtte den anfægtede klassificering. Kommissionen kunne derfor ikke på grundlag af RAC's udtalelse med rette afgøre, at den anfægtede klassificering var passende. Ved at vedtage den anfægtede forordning tilsidesatte Kommissionen derfor CLP-forordningens artikel 37, stk. 5.
2. Andet anbringende om, at RAC ikke fulgte den procedure, der er fastsat i CLP-forordningens artikel 37, stk. 4, og derved tilsidesatte disse bestemmelser i flere henseender. For det første vedtog RAC ikke sin udtalelse inden for den ved lov fastsatte frist på 18 måneder. For det andet gav RAC ikke de berørte parter en formel mulighed for at fremsætte kommentarer til dets udtalelse, selv om dette er særligt krævet i CLP-forordningen.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 37, stk. 5, idet den ikke på tilstrækkelig vis kontrollerede, at [proceduren for harmonisering og mærkning af stoffer] (CLH proceduren) var blevet fulgt korrekt i henhold til CLP-forordningen. Kommissionen kunne derfor ikke gyldigt nå frem til, at den anfægtede klassificering var passende, og den vedtog den anfægtede forordning i strid med CLP-forordningens artikel 37, stk. 5.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen med vedtagelsen af den anfægtede forordning uden forudgående at have gennemført og dokumenteret en konsekvensvurdering har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning og principper om god forvaltning.

⁽¹⁾ EUT 2022, L 129, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1).

Sag anlagt den 8. august 2022 — QN mod eu-LISA

(Sag T-484/22)

(2022/C 380/23)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: QN (ved advokat H. Tagaras)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA)

Sagsøgerens påstande

- Der gives medhold i søgsmålet.
- De anfægtede retsakter annulleres.
- Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed tilpligtes at betale en erstatning på 3 000 EUR.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelse truffet af Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA) den 22. december 2021 om ikke at opføre sagsøgerens navn på listen over ansatte, der er blevet omklassificeret til lønklasse AD 10 i forbindelse med omklassificeringen i 2021, har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen af sagsøgt instrument vedrørende omklassificeringer, dvs. Management Boards afgørelse 2016-016, for så vidt som denne afgørelse ifølge sagsøgte gør omklassificeringer for hver lønklasse afhængig af en betingelse om en gennemsnitlig minimumsanciennitet i lønklassen, som de ansatte, der skal omklassificeres, skal opfylde, og som for så vidt angår sagsøgeren, der er ansat i lønklasse AD 9, var på fire år. Sagsøgeren har gjort gældende, at han har opnået et meget højt antal omklassificeringspoint, og at hans lønklasse sammen med lønklasse AD 10 var de eneste AD-lønklasser, som den ovennævnte anciennitetsbetingelse blev anvendt på.
2. Andet anbringende, som fremsættes subsidiært, vedrører ulovligheden af den ovennævnte afgørelse, idet den er uforenelig med en række principper og regler i tjenstemandsretten, navnlig dem, der vedrører omklassificering på grundlag af fortjeneste.
3. Tredje anbringende, som fremsættes mere subsidiært, vedrører tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, af princippet om retten til en karriere og et åbenbart urigtigt skøn, i det omfang, at omklassificeringerne for alle AD-lønklasser, bortset fra sagsøgerens lønklasse og lønklasse AD 10, skete på trods af, at betingelsen om minimumsgennemsnitsanciennitet ikke var opfyldt.

Sag anlagt den 2. august 2022 — Sverige mod Kommissionen

(Sag T-485/22)

(2022/C 380/24)

Processprog: svensk

Parter

Sagsøger: Kongeriget Sverige (ved H. Shev og F.-L. Göransson, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2022/908 af 8. juni 2022 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (¹), annulleres, for så vidt som den for Sveriges vedkommende indebærer en fast korrektion på 5 %, svarende til et beløb på 13 856 996,64 EUR, i forbindelse med støtte udbetalt til Sverige for ansøgningsårene 2017, 2018 og 2019.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at Kommissionen efter sagsøgerens opfattelse ikke har overholdt sin begrundelsespligt, eftersom hverken de betragtninger, som Kommissionen lagde til grund, da den traf afgørelse, eller de mangler, som foreholdes Sverige, er nærmere angivet. Der foreligger derfor ikke tilstrækkelige oplysninger med henblik på at afgøre, om den anfægtede afgørelse er velbegrundet.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 52 i forordning nr. 1306/2013 (²) samt artikel 28 og 29 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 809/2014 af 17. juli 2014 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne og krydsoverensstemmelse (³), idet Kommissionen anlagde et urigtigt skøn, da den fandt, at der forelå systemmangler ved udførelsen af krydskontroller, som påvirker kvaliteten af LPIS-opdateringer, hvilket anses for at udgøre en svaghed i krydskontrollerne. Det forholder sig således, idet 1) kvaliteten af LPIS-opdateringen kun kan bedømmes på grundlag af jordparceldatabasen i sin helhed, 2) Kommissionens valg af de landbrugsparceller, der skulle undersøges, var for begrænset med henblik på at kunne påvise en systemisk mangel, og 3) Kommissionens konklusion vedrørende antallet af mangelfulde jordparceller og fejlprocenten — hvilket tilsyneladende lå til grund for Kommissionens vurdering om, at der foreligger en systemisk fejl i LPIS-opdateringen — ikke er korrekt.

3. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 52, stk. 2, i forordning nr. 1306/2013 og retningslinjerne om beregningen af finansielle korrektioner inden for rammerne af procedurene for efterprøvende regnskabsafslutning og finansiell regnskabsafslutning (C(2015)3675 af 8. juni 2015). Det fremgår af disse retningslinjer og af proportionalitetsprincippet, der ligeledes er anført i artikel 52, stk. 2, i forordning nr. 1306/2013, at den faste korrektion, som er blevet pålagt, hverken er berettiget eller forholdsmæssig. Hverken rækkevidden af den angivelige overtrædelse, henset til dens karakter og omfang, eller det økonomiske tab, som overtrædelsen angiveligt skulle have kunnet påføre Unionen, kan begrunde den faste korrektion på 5 %, der er beregnet på grundlag af alle de græsarealer, der var genstand for billedopdatering i årene 2016-2018, svarende til et beløb på 13 856 996,64 EUR. Den i den anfægtede afgørelse omhandlede faste korrektion er derfor hverken forenelig med de nævnte bestemmelser eller med proportionalitetsprincippet.

⁽¹⁾ EUT 2022, L 157, s. 15.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17.12.2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008 (EUT 2013, L 347, s. 549).

⁽³⁾ EUT 2014, L 227, s. 69.

Sag anlagt den 8. august 2022 — Zitro International mod EUIPO — e gaming (Smiley, der bærer en høj hat)

(Sag T-491/22)

(2022/C 380/25)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Zitro International Sàrl (Luxembourg, Luxembourg) (ved advokat A. Canela Giménez)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: e gaming s. r. o. (Prag, Den Tjekkiske Republik)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: e gaming s. r. o.

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket (Gengivelse af en smiley, der bærer en høj hat) — registreringsansøgning nr. 17 884 680

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 30. maj 2022 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2005/2021-4)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO og en eventuel intervenient tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 10. august 2022 — Cecoforma og Sopexa mod REA

(Sag T-493/22)

(2022/C 380/26)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Conception, études et coopération de formation (Cecoforma) (Liège, Belgien) og Société pour l'expansion des ventes des produits agricoles et alimentaires (Sopexa) (Paris, Frankrig) (ved advokaterne B. Schutyser og R. Meylemans)

Sagsøgt: Det Europæiske Forvaltningsorgan for Forskning (REA)

Sagsøgernes påstande

- Den udaterede afgørelse fra Det Europæiske Forvaltningsorgan for Forskning, der blev meddelt Cecoforma den 20. juli 2022, om at tildele parti 1 i det offentlige udbud (REA/2021/OP/0002) vedrørende tilrettelæggelse af salgsfremmende arrangementer og kampagner samt markedsefterretning i tredjelande for landbrugsfødevarerektoren til One (Gopa Com, Edelman Public Relations Worldwide SA og Opera Business Dreams SL), og ikke til Cecoforma og Sopexa, annulleres.
- REA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, finansforordningens ⁽¹⁾ artikel 170, stk. 3, og af punkt 23 og 31 i bilag I til finansforordningen, af de generelle principper om gennemsigtighed, ikkeforskelsbehandling og ligebehandling samt et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgerne har i denne henseende gjort gældende, at REA enten ikke foretog en analyse af den — ved første øjekast — unormalt lave karakter af tilbuddet fra den tilbudsgiver, der fik tildelt kontrakten, eller at REA fandt, at det af denne tilbudsgiver afgivne tilbud ikke var unormalt lavt, eller at REA godtog tilbudsgiverens begrundelser herfor og fandt, at dennes tilbud ikke var unormalt lavt.
2. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, finansforordningens artikel 167, stk. 1, litra a), og artikel 168, stk. 6, af punkt 30.2, litra c), i bilag I til finansforordningen og af de generelle principper om gennemsigtighed, ikkeforskelsbehandling og ligebehandling. Sagsøgerne er af den opfattelse, at REA enten ikke foretog en verificering af, at tilbuddene var korrekte, eller at REA med urette fandt, at den valgte tilbudsgivers tilbud var korrekt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18.7.2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018, L 193, s. 1).

Sag anlagt den 11. august 2022 — UGA Nutraceuticals mod EUIPO — BASF (OMEGOR)

(Sag T-495/22)

(2022/C 380/27)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: UGA Nutraceuticals Srl (Gubbio, Italien) (ved advokaterne M. Riva, J. Graffer og A. Ottolini)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: BASF AS (Oslo, Norge)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: UGA Nutraceuticals Srl

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af varemærket OMEGOR — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 409 659

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. juni 2022 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1168/2021-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Modparterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 11. august 2022 — UGA Nutraceuticals mod EUIPO — BASF (OMEGOR VITALITY)

(Sag T-496/22)

(2022/C 380/28)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: UGA Nutraceuticals Srl (Gubbio, Italien) (ved advokaterne M. Riva, J. Graffer og A. Ottolini)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: BASF AS (Oslo, Norge)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: UGA Nutraceuticals Srl

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket OMEGOR VITALITY — registreringsansøgning nr. 18 082 021

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. juni 2022 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1200/2021-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Modparterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 18. august 2022 — Levantur mod EUIPO — Fantasia Hotels & Resorts (Fantasia BAHIA PRINCIPE HOTELS & RESORTS)

(Sag T-504/22)

(2022/C 380/29)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: Levantur, SA (Murcia, Spanien) (ved advokaterne G. Marín Raigal, E. Armero Lavie og C. Caballero Pastor)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Fantasia Hotels & Resorts, SL (Zaragoza, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Levantur, SA

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket BAHIA PRINCIPE HOTELS & RESORTS — EU-varemærke nr. 17 365 016

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. maj 2022 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1000/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og, i påkommende tilfælde intervenienten (FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL), tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagens behandling for Retten.
- Fremsætteren af ugyldighedsbegæringen, FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL, tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med behandling af klagesag R 1000/2021-1 og ugyldighedssag nr. 36483 C.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 16, stk. 1, litra b), artikel 7, stk. 2, litra d), artikel 8, stk. 5, og artikel 27, stk. 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625 samt af begrundelsespligten, retssikkerhedsprincippet og princippet om god forvaltningsskik
- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra c), artikel 8, stk. 4, artikel 95, stk. 1, og artikel 97, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, af artikel 7, stk. 2, litra d), og artikel 10, stk. 3 og 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625 og af den hertil svarende retspraksis
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, artikel 60, stk. 1, litra c), og artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 18. august 2022 — Levantur mod EUIPO — Fantasia Hotels & Resorts (LUXURY BAHIA PRINCIPE FANTASIA Don Pablo Collection)

(Sag T-505/22)

(2022/C 380/30)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: Levantur, SA (Murcia, Spanien) (ved advokaterne G. Marín Raigal, E. Armero Lavie og C. Caballero Pastor)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Fantasia Hotels & Resorts, SL (Zaragoza, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Levantur, SA

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket LUXURY BAHIA PRINCIPE FANTASIA Don Pablo Collection — EU-varemærkeregistrering nr. 16 020 547

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. maj 2022 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 1973/2020-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og, i påkommende tilfælde intervenienten (FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL), tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagens behandling for Retten.
- Fremsætteren af ugyldighedsbegæringen, FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL, tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med behandling af klagesag 1973/2020-1 og ugyldighedssag nr. 36444C.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 16, stk. 1, litra b), artikel 7, stk. 2, litra d), artikel 8, stk. 5, og artikel 27, stk. 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625 samt af begrundelsespligten, retssikkerhedsprincippet og princippet om god forvaltningskik
- Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra c), artikel 8, stk. 4, artikel 95, stk. 1, og artikel 97, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, af artikel 7, stk. 2, litra d), og artikel 10, stk. 3 og 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625 og af den hertil svarende retspraksis
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, artikel 60, stk. 1, litra c), og artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 22. august 2022 — Sastela mod EUIPO — Zenergo (Tante Mitzi Caffè CAFFÈ — STRUDEL — BARETTO)

(Sag T-510/22)

(2022/C 380/31)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Sastela, proizvodnja peciva in tort, d.o.o. (Ljutomer, Slovenien) (ved advokat U. Pogačnik)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Zenergo d.o.o. (Zgornja Polskava, Slovenien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Sastela, proizvodnja peciva in tort, d.o.o.

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket Tante Mitzi Caffè CAFFÈ — STRUDEL — BARETTO — EU-varemærke nr. 11 425 394

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 13. juni 2022 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1413/2021-2)

Påstande

- Søgsmålet i den foreliggende sag tages til følge, den anfægtede afgørelse omgøres således, at der gives medhold i klagen for appelkammeret, og annullationsafdelingens afgørelse omgøres således, at begæringen om fortabelse af det anfægtede varemærke afslås.
- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse, og sagen henvises til EUIPO til yderligere drøftelse.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 24. august 2022 — Vitromed mod EUIPO — Vitromed Healthcare (VITROMED Germany)

(Sag T-514/22)

(2022/C 380/32)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Vitromed GmbH (Jena, Tyskland) (ved advokat M. Linß)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Vitromed Healthcare (Jaipur, Indien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Vitromed GmbH

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket VITROMED Germany — registreringsansøgning nr. 18 209 244

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. juni 2022 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1670/2021-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.

- Indsigelsen forkastes i det hele.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA